

Deze podcast wordt je aangeboden door Vrij-Nederland, de brandstof voor je eigen mening. Want ze waren op een belangrijke moment even met ze twee weg gegaan.

Ik proefde dat er iets aan de hand was en toen zij me dit vertelden.

Ja, was er toch een mengeling van opwinding natuurlijk, maar ook ongelooft.

Dit is Gonzo, de podcast waarin we praten met journalisten over dat ene verhaal in een carrière, dat ze altijd is bijgebleven.

Het kan zijn omdat het een scoop was, omdat het opzienbaardend was, risicant, gelauwerd, ontroerend, onthullend of gewoon omdat het een goed verhaal was.

Mijn naam is Merle Weststrick tegenover me zit Frans Lomans, autohoofdredacteur van Sportweek Panorama in Nieuwe Revue.

Ja, Frans, het recept, simpel. Een journalist per keer hier in de WPG-studio's in Amsterdam.

Het verhaal moet uiteraard gepubliceerd zijn, nog meer vereisten.

Nou, ik vind één van de vereisten ook wel dat het amusant is.

Ik moet er wel, ik moet me rechtbij amuseren.

Een lach, een tralen, word ever.

Oké, zolang jij geen sparkel in je ogen hebt tijdens dit gesprek.

Ja, als ik me aan het vervelen ben bij het lezen van een verhaal, dan schieten we dat af.

Maar dat is deze keer niet het geval hoor, dit was één constante sparkel.

Ja, dit was een verhaal sterk nog waar heel Nederland destijds van smulde.

Fantastisch.

Alle verhalen en journalisten op rijvormen eigenlijk een beetje onze eigen kleine journalistieke rolfeem.

De journalist die we dit keer hebben uitgenodigd, Frans, die was eigenlijk gedurende in zijn onderzoek

en schrijven van de verhalen bang om afgeluisterd te worden.

Heb jij die angst ook wel gehad in jouw carrière?

Nou, ik heb de angst niet zo zeer gehad.

Tot dat ik erachter kwam dat ik afgeluisterd werd.

Ik kreeg op een gegeven moment een bezoek van recherche.

Ik ontving iedereen, kriminele politie, zangers, word ever.

Iedereen die bij mij op bezoek wilde komen, mocht op bezoek komen.

En tijdens het bezoek van recherche waren ze een heel telefoongesprek dat ik met een krimineel had gevoerd.

Daar waren ze uit aan het citeren.

Dus toen kwam ik er op eind zachter.

Hé, verdomme, ik word afgeluisterd.

En dat had je niet gemerkt destijds?

Nee, had ik helemaal niet gemerkt.

Ik was nooit paranoïde, daarna wel.

Daarna heb ik een enkel belangrijke sprek meer gevoerd per telefoon.

Sprak ik gewoon af met mensen daar en daar en nooit meer over de telefoon.

Dus ik ben daardoor paranoïde geworden.

Raar besef ook eigenlijk dat je het ineens...

Ja, het had iets...

Het was geen verkrachting, hoor, dan overdrijf ik.
Maar het was gewoon wel heel raar dat mensen mee hebben geluisterd.
Wat ik aan het vertellen was over de telefoon.
En ze interpreteerden dat ook nog heel erg verkeerd.
Ze hadden de idee dat ik chanteerd werd door deze krimineel, wat absoluut niet zo was.
Dus dat was een pijnlijke episode, vond ik.
Ja, en dat veranderde dus alles wat je daarna deed.
Daarna werden zelfs telefoons uit de kamer gelegd.
Gewoon dat er niet meer afgeluisterd kon worden.
Oké.
Dus zo maken ze je paranoïde.
We gaan naar onze gast.
In de studio dit keer Tjeu Fase. Welkom Tjeu.
Dankjewel.
Goed dat je er bent.
Even een kleine bio.
Je begon onze redacteur bij het Algemeen Nederlands Persbureau, het ANP.
Je werd daarna redacteur, een junctehoofdredacteur, behapen in de tijd.
Nu werk je als verslaggever bij het financiële dagplat.
Daarnaast geef je ook nog les aan de school van journalistiek, toch?
Is dat weer even geleden?
Is dat weer even geleden, heb je wel gedaan.
Waarom ben je eigenlijk ooit journalist geworden?
Nou, ik weet niet.
Misschien dat ik ooit een heel erg groot compliment kreeg van mijn lerenres op de lage school.
Voor een opstel.
En dat ik daar zo door gevleid was dat het me altijd bij is gebleven.
Plus het is natuurlijk gewoon een hele leuke schrijven, de creativiteit en schrijven zelf.
En ongebreide nieuwsgierigheid.
Overal, het komt eigenlijk nooit voor dat ik iemand wel spreek en dat niet lukt.
Ik vind het ook een voorrecht.
Ja, absoluut.
Wat is er zo mooi aan schrijven?
Nou, puzzelen.
Het zorgt dat het begrijpelijk is, toegankelijk is, dat de woorden op de juiste plek staan,
dat de alinea's kloppen.
Je was dus een goede schrijver.
Wat je ook onmiddellijk een goede journalist.
Er zit wel een verschil tussen een schrijver en een journalist.
Nou, dat heeft ondruifte even geduurd het doorvragen, het zoeken.
Maar die nieuwsgierigheid helpt natuurlijk wel een hoop.
Ik wil wel dingen snappen.
Dat heb ik nog steeds.
Ik wil wel dat het klopt.

Dus ik vraag wel door.

En ik ga nog naar een tweede of een derde bond.

Dat doe ik altijd wel.

Tje, toen we je vroeg om hier te komen praten over dat ene verhaal in je carrière, dat je altijd is bijgebleven.

Wist je toen meteen welk verhaal dat moest zijn?

Ja, dat is natuurlijk in mijn geval wel vrij evident.

Dat geschikt toch wel met kopperschouders boven de andere stukken uit die ik heb geschreven.

Waarom is het dit geworden?

Nou, dit was toch wel spectaculair in die zin, dat het Nederland drie weken, vier weken bezig hield.

Op de voorpagina van Kranten stond, op het journaal mee opende.

Nou, dat was toch wel heel vlijend en ook wel heel amusant.

En mooi om mee te maken ook.

Dat hebben we ook ik niet alleen, maar hebben we het toch echt wel van genoten.

Het verhaal waar we het over gaan hebben, dat werd op 13 februari 2003 gepubliceerd in een blad HP de tijd.

De titel van het verhaal is, de prinses is boos.

Deel één van een vierdelige serie, die uiteindelijk gebundeld is in het boek Oranje Bitter.

En in het verhaal vertelt prinses Margarita, de dochter van Irene, dus eigenlijk een nichtje van Betrix,

hoe zij gebroeerd is geraakt met de koninklijke familie, omdat ze niet blij waren met haar verlovings met Edwin de Rooi van Zuidenwijn.

In de reeks vertelt het stel hoe ze zijn bespied, hoe er dossiers over Edwin zijn opgevraagd, hoe ze zijn gepest, zwart gemaakt, hoe het tegen ze is gelogen.

En in lange gedetailleerde gesprekken hebben Margarita en Edwin aan jouw tjeu vertelt wat ze is overkomen.

Een uniek verhaal, laten we bij het begin beginnen.

Hoe kwam het verhaal tot je?

Het kwam tot mij via de toenmalige hoofdredactie van HP de tijd, Henk Steenaus en Gerrit Mulder, die waren benaderd.

En die kwamen met de spectaculair verhaal terug, er waren wel enigszins opgewonden, merkte ik.

En die vroeg uiteindelijk aan mij om het op te schrijven.

En ze werden actief benaderd door Margarita en Edwin?

Ja, er zat nog iemand tussen.

En die had hun gepolst en zij had dan een keer een oriënterende gesprek gevoerd.

En de tweede oriënterende gesprek heb ik gevoerd samen met Henk in Fincaveen, in een hotel.

En dan maakten we kennis met Margarita en Edwin.

Dat herinner ik me nog heel goed.

De gordijnen werden even gecheckt of de gordijnen goed dicht waren of er niet echt nog een microfoon stond.

Dus ze waren echt behoorlijk geagiteerd en gespannen.

Waarom kwamen Henk en Gerrit naar jou terecht?

Waarom vroegen ze jou om dit verhaal te maken?

Ik was economisch geslacht in.

Misschien bevonden ze economie niet zo belangrijk.
Nou ja, ik heb natuurlijk wel eens gevraagd.
Een heel helde antwoord heb ik er ook niet gekregen.
We hadden meer mensen die kandidaten daarvoor.
Misschien komt het wel omdat ik wel enig geduld heb.
En dit verhaal voegt wel om geduld.
Om met hun heel die dingen langs te lopen.
Ja, het was wel een geduldklus.
Het heeft ook een half jaar geduurd uiteindelijk voordat we zijn gaan publiceren.
Maar het was dus niet omdat zij wisten dat jij wel interesse had in het Koninklijk Huis bijvoorbeeld?
Nee, ze hadden kennelijk het vertrouwen dat ik het goed kon opschrijven.
En dat ik dit project tot het goed einde kon brengen.
En hoe was dat gesprek?
Want ik kan me voorstellen, je wordt dan bij twee hoofdacteuren geroepen.
Dat is altijd wel even een momentje.
Krijg ik op een dom.
Krijg ik op een dom.
Er ging wat in de lucht.
Ik merkte al dat er iets in de lucht ging.
Dus ik had alles gepolst en toen werd ik een vertrouwen genomen.
Zij waren duidelijk dus iets met iets bezig?
Ja, want ze waren op een belangrijke moment even met ze twee weg gegaan.
En ik proefde dat er iets aan de hand was.
En toen zij me dit vertelden.
Ja, was het toch een mengeling van opwinding natuurlijk, maar ook ongelooflijk.
Weet je nog hoe ze dat je vertelde?
Je werd in het kantoor geroepen, kan je dat?
In de Kamer van Henk.
En ze vertelden me dat.
Ja, ik ben nu toch wel iets...
Ja, ik werd natuurlijk 20 jaar geleden welke woorden ze gebruikt.
Want wat ik zeg, een mengeling van ongelof.
En opwinding van we hebben nu echt iets heel bijzonders.
Maar zeiden ze meteen waar het om ging?
Ja, natuurlijk.
Ja, oké.
Ze vertelden meteen dat het ging om een dochter van Irene.
En dat hij gebroeieerd was met de familie.
En door haar man.
Dat hij weer tegengewerkt.
Naar hun zeggen afgeluisterd, dossiers opgevraagd.
Nou, de hele riddel.
In essentie was die bekend alleen.
Het was hun ook meteen duidelijk.

We kunnen dit niet zo...

Als een interview publiceren.

We moeten op zoek naar documenten en ondersteunend materiaal

om te kijken hoe geloofwaardig dit is.

Kreeg jij zwijgplichten opgelegd?

Nou, zo zou ik het niet zeggen.

Maar het was iedereen duidelijk dat we hier heel voorzichtig mee moesten omgaan omdat de Koninklijke Huis van niks wist.

En we waren natuurlijk wel bevreesd

dat als de Koninklijke Huis hiervan zou horen

dat er god mag weten welke maatregelen genomen zouden worden

om te voorkomen dat we dit verhaal konden publiceren.

En bij jou...

Bij jou was duidelijk dat je dit soort verhaal niet in de kroeg verder zou vertellen.

Ja, dat was heel duidelijk.

Nee, het was ook op enig moment wel vervelend.

Want collega's werden natuurlijk nu vierig.

Waar ben je mee bezig?

En ik kon ik zeggen.

Nou ja, oké.

Toen dat helemaal naar buiten kwam,

had iedereen daar al op grip voor.

Maar tot die tijd leidt dat wel eens een beetje tot irritaties.

Van toen niet zo gek, toen niet zo gunzinnig.

Maar wist jij eigenlijk meteen wie Margarita was?

Nee, ik had wel één keer een stuk in de telegaaf gelezen

want dan hadden een paar stuk in de telegaaf gestaan

al over gedoe bij een huwelijk

en ook dat zij niet uitgenodigd waren

bij de bruiloft van Willem-Alexander en Maxima.

Dus ik had wel vage een belletje ooit eens horen rinkelen.

Maar dat was het dan ook.

En in jouw kennis van het Koninklijke Huis was ook...

Wat we allemaal een beetje weten natuurlijk.

Ik wist natuurlijk wel, bijvoorbeeld ik zo verriere één,

dat die dan bitsie horen zeggen had gehad

om het koninklijke in van Spanje te worden.

Dat ze huwelijk met haar man, Hugo, de beboonde Parm

miswas gelopen, dat soort dingen wist ik wel.

Je werd dus bij de hoofdredactie geroepen.

We kunnen praten met Edwin de Rooi van Zuidewijn

en Margarita over wat er allemaal speelt

binnen de Koninklijke familie en hoe ze zijn tegengewerkt.

Dat dacht je toen meteen...

Waarom eigenlijk willen ze met ons praten?

Dat was me heel snel duidelijk.

We hebben overal hulp gezocht.

We hebben brief geschreven ook aan de koningin.

We hebben gesprekken gehad met de koningin.

Margarita had een gesprek gehad met de koningin Beatrix.

We hebben brief geschreven aan de ombudsman, aan de premier.

En we krijgen nul op ons request.

Ons rest niks anders dan publieks tuitzoeken.

Waar waren ze zo boos over?

Zo waren ze boos over een hele reeks van dingen.

Dus daar moest je natuurlijk ook nog een beetje zoeken wat belangrijk was.

Achteraf het belangrijkste was dat hun dossier van Edwin gelicht was met de sociale dienst.

En dat was de informatie die er daarin gevonden was.

Bijvoorbeeld dat hij een patiënt met eets had geholpen.

Dat werd tegen hem gebruikt, want de suggestie ontstond is hij zelf niet homoseksueel, is hij zelf niet besmet met HIV-virus.

Kan hij niet, de prinses ook besmetten met het HIV-virus.

Dat waren vragen die hij voor de voeten geworpen kreeg.

En waarvan hij eigenlijk geen idee had in eerste instantie.

Maar komt dit vandaan?

En hij dacht dat komt vanuit de familie van Margarita.

Dat was zeker, dat was het verwijt dat die vraag kreeg die van de vader van Margarita.

Maar ik dacht, hoe komt die man niet bij?

Waar heeft hij dit vandaan?

Ik heb een moment naar een telefoonvuurlijk muuntje.

Dit moet uit mijn dossier bij de sociale dienst komen.

Hij had een jaar of wat een uitkering gehad.

En had wat vrijwilligerswerk gedaan.

Dit moet hieruit komen.

En dat bleek achteraf.

Na drie, vier weken bleek dat inderdaad ook het geval.

Wat jullie zaten in Vinkeveen bij elkaar, die eerste ontmoeting.

Hebben jullie toen spelregels afgesproken?

Wat gaan we doen?

Nee, zo snel ging het toch niet.

Dat was toch verkenend.

Alleen heel snel hadden we door.

We moeten dit echt in Gronenloop.

Want ze waren geemocineerd natuurlijk.

Dus ze gingen van B naar Z.

En van Z terug naar halverwege het verhaal.

Dus dit moesten we in Gronenloop volle hoorde gaan doorlopen.

Met stukken erbij.
Dus toen hebben we vrij snel bedacht.
Waar komen we naar Frankrijk?
Waar zijn kasteel hadden op dat moment?
Château de Bartasse.
En daar zijn we wel in een hotel.
Maar daar gingen we iedere ochtend heen.
En hebben we dus middags langer geïnterviews sessions gedaan.
Echt geprobeerd in Gronenloop volle hoorde.
Dat door te lopen.
Van wanneer gebeurde dit?
Wanneer hoe leerden jullie elkaar kennen?
Tot en met wanneer had Marguerita dat cruciale gesprek.
Met Beatrix.
Echt gewoon een feiterelaas zou je kunnen zeggen.
En toen holden jullie van de ene onthulling in de andere?
Ja, je mond viel natuurlijk af en toe open.
Van wat ze vertelden aan details.
En je zat ook voortdurend af te vragen wat kunnen we opschrijven, wat niet.
En daar waren we wel van bewust.
Hoe bedoel je dat?
Konden we wel alles opschrijven?
Nou ja, sommige dingen vind je het te dun, ongelofwaardig.
Vond je dingen te veel geoddel.
En in welke mate, we vonden ook het moet staatrechtelijk relevant zijn.
Dus wij hadden wel echt die idee.
We zagen, Edwin was een klokkeluid.
En dus door het belangrijke, veel mensen herinneren zich dit niet goed.
Edwin was een klokkeluid.
En die zegt, het Konigshuis en zijn staat in de staat,
niemand controleert het Konigshuis.
Marguerita beaande dat in feite.
Ze kunnen doen en laten wat ze willen.
Ze kunnen zelfs een geheime dienst op ons afsturen.
Dat was het staatrechtelijke belang.
Dat was het grotere maatschappelijke belang.
Dat moesten we natuurlijk onder het voetlicht brengen.
Dat rechtvaardigde het verhaal.
Je wilde niet een soort privé, story-achtig rommelverhaal hebben.
Waar je ook genoeg materiaal verhaalt.
Dat kregen we allemaal in de schootgewerpen, inderdaad.
Maar zelfs bij sommige van die rollers wil je eigenlijk nog aangeven
wanneer was het relevant en wanneer niet.
Maar het staatrechtelijke belang, daar ging het om.

Dus het Konigshuis had hun bespioneerd.
Achteraf is dat vast komen te staan.
Dat moeten we misschien daar nog over hebben, maar dat was cruciaal.
Het Konigshuis heeft de belastingpapieren in kunnen zien van Edwin.
Het Konigshuis had al dan niet afgeluisterd.
Of in opdracht van het Konigshuis is afgeluisterd.
Dat is dan niet bewezen, maar die andere dingen zijn wel bewezen.
Zoals het sociale dienst dossier dat gelicht is,
waar ze ook natuurlijk anders niet bij hadden gekund.
Nee, dus dat is gedaan door de BVD, denk ik als ik me goed herinner.
Of er waren twee geheime diensten.
Dat was ook een dienstbeveiliging Konigshuis.
Die hadden ook nog te gangen van Edwin nageraan.
En vergeet niet, in de eerste instantie werd dat op hoog niveau ontkend.
Dus iedereen ontkende dat.
De koningin had dat in een gesprek ontkend met Margarita.
Kok had het zwart op wit, dus de premier had het zwart op wit ontkend.
De minister van Binnenlandse Zaken had het zwart op wit ontkend.
En de minister van Justitie had het zwart op wit ontkend.
Dus wij hadden wel zoiets van, klopt dit verhaal?
Of het lichter van die sociale dienst, dus je klopt dat wel?
Nou, het bleek uiteindelijk te kloppen.
Dus er was gewoon gelogen door de koningin, door Kok, door twee andere ministers in de premier.
En uiteindelijk hebben ze daar natuurlijk ook een excusebrief gekregen over die leugers.
Ja, dat maakte natuurlijk, was voor ons heel belangrijk,
dat dit na drie, vier weken naar buiten kwam.
Want dat gaf aan dat het verhaal staatsrechtelijk relevant was.
En het heeft ook consequenties gehad.
Wanneer wist je dat je dit staatsrechtelijke falen, of hoe je het moet noemen, op het spoor waarts,
was dat dan al echt helemaal in het begin?
Of heb je daar heel veel extra research voor moeten doen?
Nou, je moet voortdurend wegen, want zij hadden één brief van Hoere de Bebon, de Parm,
waaruit je dat min of meer kon afleiden dat die dat wel licht gebeurd was.
Maar daar tegenover zaten vier kajadeontkeningen.
Ja, dan moet je gaan wegen.
Van niet de eerste de beste.
Nee, dus dan moet je wegen, van goh.
En dan heb je steeds opnieuw, heb je dat gesprek, hoe geloofwaardig is dat?
Uiteindelijk hebben we het gewoon opgeschreven, zoals ik het nu vertel.
En na drie weken gaf Balkenende een persconferentie, waarin die eerst heel boos werd op
Margarita.
En toen zij, trouwens, we hebben inderdaad dat Touché bij de sociale dienst is inderdaad
opgevraagd.
En dat vind ik heel logisch.

Maar dat was helemaal niet logisch.

En dat vond de Kamer ook helemaal niet logisch.

Wat daar altijd de slotte eerder was, was het op hoog politiek niveau ontkend.

We zijn misschien ook luisteraars die denken, nou als ik bij de Koninklijke Familie zou zitten en er zou een nieuw familielid toetreden, zou ik ook even kijken wat voor vlees we in de Kuip hebben.

Ja, die zijn er heel veel, weet ik uit de ervaring, mensen die zouden denken, ja.

En dat mag ook, en ik denk ook, trouwens dat zegt Edwin en Mariette zijde ook al het weet, dat is ook prima.

Daar hadden we ook graag mee gewerkt, maar niet achter ons rug om materiaal verzamelen en dat dan tegen ons gaan gebruiken.

Want dan heb je kennelijk een andere agenda.

Dan is nagaan, wie komt er in de familie?

Nee, dan is de opzet een ander namelijk die relatie onder mij.

Ja, want tegen ons gebruiken, kan je dat is toelichten?

Wat werd er allemaal gelegd wat tegen ze gebruikt werd?

Nou ja, kijk, als er jou gezegd wordt, je bent wel in je relatie met de prinses, maar ben je eigenlijk niet homoseksueel?

Heb je niet HIV? Nou, dan doet dat toch wel wat, want de oprechterheid van je gevoelens worden natuurlijk ondergraven.

Edwin had een bedrijf, uiteindelijk twee bedrijven, en opeens merkte hij dat hij de opdrachten waar hij mee bezig was, die liepen vast.

En bedrijven trokken zich terug, mensen uit zijn omgeving trokken zich terug en dat had te maken met die roddels die de rondgang deden over hem, dat hij niet betrouwbaar was.

Ja.

Wat was de reden waarom ze hem niet in de Koninklijke familie wilden?

Ik bedoel, was het een lul, was het, weet ik veel wat?

Dat duikt er niet echt niet?

Ik vind die beelden weet wat, het is een stevige persoonlijkheid, om het maar zo te zeggen, met wie je ruzie kunt krijgen.

Zeg je het wel heel vriendelijk?

Ja, nee, zeg ik wat uiteindelijk heeft, hebben ze ons op enig moment ook, voor de rechter gedaagd.

Dat is ook zo, maar er speelt echt veel meer dan dit.

Kijk, hij was wat ouder dan de neven van Margarita, er waren 11 klein kinderen, daar waren er 8 jongens van.

Dus dat was echt een beetje een jongenscultuur en daar kwam hij in, in die jongenscultuur, een beetje zoals hij dat schets corporale cultuur waar hij zich helemaal niet prettig bij voelde.

Hij was ook wat ouder en dit zeg niet, de wet voorschrijven door die jonge prinses, dat botste.

En ik heb eens een voorbeeld van hoe botste die culturen.

Nou ja, hij zei, in die afleveringen vertelt hij dat gepocht met dure horloges,

de Rolex, huppelenpup die ze aan elkaar liet te zien, en de auto dit en dat, dat hij daar helemaal niks mee had.

En ook de pesterij van Goh, het wing je zegt dat je gepromoveerd bent, dat klopt natuurlijk geen bied van.

Hij voelde zich voortdurend niet serieus genomen.
En daar reageerde hij stevig op, denk ik.
Ja, want hij aarzelde ook niet om uit te halen richting onze jonge prinsen, toch?
Ik bedoel, een schelpartij was best aan hem besteed.
Nou ja, daar zijn we nooit bij geweest, maar in één geval is dat vrij...
Hij speelde echt wel, dat is op de avond of de nacht eigenlijk van het huwelijk van Margarita.
En Edwin is dat kennelijk nogal uit de hand gelopen.
En daar heeft hij in een geval op een moment de prinsen de deur uitgezet om half zes nachts met een uitspraak van hot op, zo iets dergelijks is gezegd, misschien wel meer.
Nee, dus het boterde niet, maar toen waren we alweer echt heel veel fases verder.
En wat je eigenlijk ziet, en nog even, is...
Het Koninklijke Huis heeft altijd moeite gehad om burgermensen op te nemen in de familie.
Dus als je niet van Koninklijke kom af bent, worden je nieren geproefd, wordt je op de proef gesteld.
Dat heeft Pieter van Volhover meegemaakt.
Ze had voeren beschreven hoe hij is getraaiktigd en hoe moeilijk hij het had.
En Pieter is een andere persoonlijkheid, ook als ook een andere leeftijd dan Edwin.
Je ziet dat eigenlijk altijd.
Dus dat is ongeacht het karakter, want ook als je heel meegaand en heel bent, dan word je op de proef gesteld en kan dit heel moeilijk zijn.
Zoals bij van Volhover die een stuk meegaander was, dan Edwin.
Ik wil heel even naar het moment in Frankrijk.
Jullie komen voor het eerst aan in Frankrijk bij het kasteel waar Edwin en Margarita dan wonen.
Hengk was er bij. Met een geur de auto, dus we gaan het eindje verderop in de dorp.
En we rijden dat zorgdus heen.
Dat was de foto.
Notitieboeken in de tas.
Opnaam een apparaatje.
Dat was een prachtige aankomst met een grote, zoals je dat voorstelt, een oprijlaan met boma, weerzijden, grind, een koer waar je oprijdt en een kasteel.
Het was zeker niet vervallen, het was eigenlijk best wel aardig.
Er moesten wel hoop gebeuren, daar waren ze ook mee bezig.
Ideel is prachtig.
En dan begin je met koffie en dan was het vanaf de ontmoeting.
Hoe gingen die gesprekken?
Dan moesten we eerst wel even wat spelregels afspreken.
Hoe gaan we dit doen?
Hoe gaan we daar ook van overtuigen van de noodzaak om het in chronologische volgehouden te gaan doen en bij ieder bewering die ze hebben.
Dan gaan ze zoeken naar documenten, soms ook krantenknipsels, aan filmbewijsmateriaal, om te zien, klopt die chronologie en die ze vertellen.
En kon je goed toetsen wat zij zeiden?
Het was het moeilijk...

Het zou er aardig wat brieven liggen,
dus die staatsrechtelijke elementen konden we goed toetsen.
Die hadden ze ook ontzien, brieven van de vader van Margarita,
brieven van ministers, brieven die zij eerder hadden geschreven
waarin ze een beklag deden, die waren feitelijk onderbouwd met data.
Dus we konden het best aardig reconstrueren, zeker.
En kon je van de andere kant ook je wederhoor krijgen?
Dat was natuurlijk lastiger,
want dat hebben we pas in een later stadium serieus geprobeerd.
En wat ik wel heb geprobeerd is,
ik heb verschillende gesprekken gevoerd met mensen uit hun omgeving.
En dat was ook belangrijk, want we wisten natuurlijk niet wat we niet wisten.
Zij vertelden dingen, maar we wisten niet wat zij niet vertelden.
En daar wilden we toch een beetje comfort bij krijgen.
Maar achteraf is dat allemaal heel goed gegaan,
want er is niks ernstig boven water gekomen wat zij voor ons bezwegen hebben.
Maar op dat moment vroeg je natuurlijk wel af,
van god, wat weten we niet.
En met het ook daarop hebben we wel,
heb ik met name een aantal gesprekken gevoerd met mensen uit hun omgeving,
die we in dat opzicht in vertrouwen konden nemen.
Wat voor mensen waren dat dan?
Of kon je dat?
Nou ja, gods uit hun vrienden kringen en ook wel uit hun professionele kring.
Ik gaf je dat aan, Margarita.
Ja, natuurlijk, want wij kregen die nummers.
We willen praten met mensen uit jullie omgeving,
die dit hebben we meegemaakt, die dingen kunnen bevestigen.
We willen eigenlijk een extra paar ogen die het verhaal bevestigen.
En sommige verhalen die we niet bevestigd kregen,
kozen we ook voor om die niet op te schrijven.
Nou, waren jullie bewust naar Frankrijk gegaan,
omdat jullie nadat die ene ontmoeting in Finkeveen dachten.
Nou, misschien is het verstandiger.
Het gaf enorm veel rust en ook een beetje ontspanning natuurlijk.
Ook bij hun, ze waren in eigen omgeving.
En ze wilden zich niet meer opgejaagd.
Nee, was God dat voor jullie ook?
Want was jij bijvoorbeeld bang dat jouw onderzoek bekend zou worden?
Nou, wij op allerlei momenten wel bang dat het bekend zou worden.
Want ja, dat was ook alle reden voor zij.
Hamerde erop dat ze werden afgeluisterd.
Ze hadden ook aanwijzingen, ja, dat ze geschaduwd werden.
Ze hadden natuurlijk die achteraf juiste aanwijzing,

dat de BVD en de dekade, de dienst van de beveiliging van de Koninkrijks, onderzoek hadden gedaan door hun.

Dus nee, zeker, we waren echt voorzichtig.

We hadden die bankjes niet zo, maar op de redactie liggen en die uitgewekte teksten ook niet.

Maar hield je de rekening mee dat je bijvoorbeeld wel eens gevolgd zou kunnen worden aan Frankrijk?

Nou, niet aan Frankrijk, maar wel later.

Frankrijk denk ik dat we redelijk ontspannen nog zaten.

Toen zaten jullie nog ontspannen.

Maar later?

Ja, later letten we daar gewoon op. Ze moesten natuurlijk ook die teksten allemaal gefiatteerd worden.

Want op een enig moment hadden we in de gaten, ja, dit is zo groot, dat zal hingedacht hebben of we het niet gegaat, laten we dit in afleveringen gaan doen.

En dat bleek achteraf natuurlijk een gouden greep.

Dat was ook niet meteen vanzelfsprekend.

En toen hebben we de afspraakbedoenen gemaakt.

We doen vier afleveringen en gedurende die vier afleveringen, we hebben een verplichting, wij hebben dan jullie geluisterd, nu moeten jullie wachten met de boer opgaan om jullie verhaal elders te doen.

En daar hebben ze zich keurig aan gehouden.

Dat was natuurlijk superbelangrijk.

Want op die woensdag dat deel twee uit kwam en deel drie en deel vier, ja, stonden collega-journalisten bij de kiosk te wachten tot het nummer aan.

Maar toch eventueel, want je gaat met een tas met lege notitieblokken heen naar Frankrijk en met allemaal lege tapes met bandopnamers, maar je moet uiteindelijk met die volle tas, met al je notities en volgeteepse tapes ook weer terug naar Nederland.

Was er niet de enige moment dat je dacht?

Nou, nee, we hebben even nog gegript, weet ik nog, toen we daar bij de douane, of er zonder douane geweest in Frankrijk, of vliegveldtoulouse, gegript van, goh, zouden we er bekend zijn.

En zouden ze nu onze tassen doorzoeken en die bandjes eruit halen, maar nee, dat bleek allemaal geen sprake.

Daar had je geen angst voor of dat speelde niet in Nederland.

Ja, dat was half gekscherend, half van je, je weet, maar niet, he.

Je hebt eigenlijk geen goed idee in wat voor wereld je terecht komt, wat er allemaal, wat er waar is en wat er niet waar is.

Hoeveel uren band had je?

Ik denk, nou, ook tegen de 30.

Ja, echt heel veel, hadden we.

Heb je ook zelf moeten uitwerken?

Ja, op een moment hebben we daar ook weer hullen bij gekregen, maar nee, dat was ook wel belangrijk om die bandjes goed uit te werken, nogmaals, om die chronologie goed te krijgen, want er zat best veel emotie in hun verhaal.

En dan moet je toch wel weer even doorheen kijken, zoveel mogelijk terug naar de feiten.

Kon jij dat goed door die emotie heen kijken of hoe?

Nou, dat ging natuurlijk best wel, maar nogmaals, je moet ook een beetje de ruimte gunnen, mensen, om hun emotie te uiten, ja.

En als het, vind ik, een keer boos werd om iets, bij Margarite gebeurde dat minder vaak, maar je moet ook wel een beetje begrijpen dat die boos werd.

En dan word ik niet ook boos.

Voel je er aardige mensen?

Ja, we hebben echt hele leuke tijd gehad, ik weet het wel, die vrijdag dat we wegvlogen hebben, samen in ergens buiten de deur gelunst, dat was echt heel prettig.

En er zat natuurlijk wel spanning op, er zijn momenten geweest dat het wel even moeizam was, wat zij dachten, waarom duurt het allemaal zo lang?

Ik wacht eigenlijk volgende week verschijnen het verhaal.

Ja, natuurlijk, en wij wilden gewoon veel meer zekerheid hebben dat het klopte wat ze vertelden.

En achteraf, denk ik, dat het ook heel verstandig is geweest en hebben denk ik een goede inschatte gemaakt dat er ook iets was wat echt bewijsbaar, onjuist was.

Je zag ook in de loop van de tijd, de waardering voor het verhaal kantelen.

Dat was wel heel erg grappig om te zien, die eerste week, nou, ook de volle schram bijvoorbeeld, die was heel negatief over dat verhaal in zijn berichtgeving.

En na één of twee weken kantelde en één keer die hele waardering, en werd het steeds serieuze genomen.

Ja, dat was voor ons natuurlijk wel prettig om te merken.

Ja, want jij zei, je hebt dus geen dingen opgeschreven die niet verrefeerbaar eigenlijk waren.

En wat waren bijvoorbeeld dingen die je hebt weggelaten of die je ruis vond bijvoorbeeld?

Nou, legendarisch is natuurlijk na drie, vier weken verviel ons afspraak,

wij hadden die vier afleveringen gepubliceerd.

Edwin en Margarita gaven een interview toen aan Nova,

het huidige nieuwsuur, en daar vertelden ze het verhaal dat ze op bezoek waren geweest om een beklacht te doen bij het hoofd van de RWD, destijds de Eefbrouwers, en dat er een afluister microfoon je zichtbaar was in de wand. Ja, dat hadden ze ons ook verschillende keren verteld, maar ja, dat is een verhaal wat we gewoon niet erg geloofwaardig vonden. Ik dacht, als ze dan een afluister microfoon hebben, dan verstoppen ze die wel beter dan zozeerbaar in de wand. En het was natuurlijk bijna, het was niet te checken. Het was ook niet te checken, en dus dat hebben we niet opgeschreven, maar zij wilde dat heel graag wel vertellen, en dat deden ze toen ook meteen na drie, vier weken in Nova, en dat ondergroef hun geloofwaardigheid enorm. Ja, dat was natuurlijk heel jammer. Maar goed, voor ons was op dat moment, nee, zeker eens in de buik binnen, want Balken en de had al in de kamer toegegeven, dat ze wel degelijk dat dossier hadden gelicht, en dat daar ook over gelogen was. Balken en de gaf jouw gelijk. Ja, toch? Je moet maar van iemand gelijk krijgen in het leven. Na dat eerste verhaal, kreeg je echt een ongelooflijke bergstront over je heen, van tussen aanhangstekers serieuze journalisten. Nou, ja, toch een beetje van... Nou, dat was wel mee te leveren, maar het grappige was vooral van de Koninklijke Huisverslaggevers. Die kwamen helemaal net weer, en natuurlijk telegraaf, die begon echt een campagne. Leg het even uit, want wat gebeurde er? Want ik kan me voorstellen dat mensen zich dat niet... Nee, mogen je niet... Het blad lag in de winkel, het werd gepubliceerd, het verhaal, even voor duidelijkheid, maar het stond niet heel nadrukkelijk op de cover. De beurs voor gekozen om het niet op hun omslag, het draagende verhaal te maken, om niet beticht te worden van sensatiesucht. Dat was ook op juridisch advies, om dat gewoon ingetoog te brengen. Maar goed, toen helemaal de beer los was, toen werden wij natuurlijk toch beschuldigd van sensatiesucht en hondelsoenistiek.

En je zag dat heel veel Koninklijke Huisverslaggevers,
die hadden natuurlijk allemaal licht geslapen.

Dit was allemaal onder hun ogen gebeurd,
en ze hadden niks in de grater gehad,
dus die kwamen meteen in het gewereen
en dat was.

En je zag toch na een week...

Maar konden ze dat?

Want in feiten had jij je aan de feiten gehouden,
je hebt eigenlijk alleen maar dingen opgeschreven.

Nou, er was één verslaggever waarvan ik weet
dat hij op zijn rapsredactie riep.

Ja, dit is een debiele nigetje van Beatrix,
dat moeten we niet in luisteren, die is allemaal van patje.

Dat kan je met één of twee zinnen,
dat kan je helemaal parkeren als onzinnig.

En werden zij er echt gewoon ook extra zwart gemaakt daarna?

Ze werden natuurlijk heel erg zwart gemaakt
in de telegraaf en in campagne voeren.

Ik kan nog één hele leuke anecdote
is hoe het verhaal kantelde.

Dat was na, ik denk, één week of misschien twee weken.

De sociale dienst van Amsterdam
bracht aan buiten dat de verhaal kan niet kloppen,
want er is er maar geen dossier bij ons
van Edwin de Rooi van Zuidewijn.

En dat stond dus ook in de kanten.

Groot, hè?

Nou, verhaal kan niet kloppen,
het dossier bestaat helemaal niet.

Wat bleek,
de sociale dienst had de naam Edwin de Rooi van Zuidewijn
niet goed gespeeld, dus ze hadden verkeerd gezocht.

En wij hadden aan het bewijs
dat hij wel een dossier had bij de sociale dienst.

En dat document waarin dat stond
hebben we toen toegespeeld aan de vollerstrand.

En de vollerstrand opende met sociale dienst
Edwin had wel degelijk een dossier bij de sociale dienst.

De sociale dienst stond in zijn hemd,
want ze hadden iets ontkend wat aan toonbaar onjuist bleek.

Nou ja, toen zag je al dat
de waardering begon te kantelen.

Van, hé, wacht eens even, er worden hier dingen gezegd

die niet kloppen.

Het blijkt wel te kloppen wat HP de tijd geschreven heeft.

Je zag die waardering toch in de loop van de tijd veranderen.

Het duurde even voordat de kamervragen gesteld werden.

Op een of andere moment werd het een kamervragen gesteld.

Dus je zag dat de waardering voor die serie

nam toen in de loop van die weken.

Ja, mooi hè?

We worden er even stil van,

want het was best hard, hoor,

wat daarna dat eerste verhaal over geschreven werd.

Deel van die afspraak was ook wat op zich toch belangrijk was.

Wij hadden afgesproken, jullie houden iemand.

Dus Edwin en Marguitta zouden geen nieuwe interviews geven, maar wij ook niet.

En dat was wel heel erg belangrijk.

Wij werden natuurlijk gebeld van, wil je in de studio komen, of iedereen wilde ontspreken.

We hebben alles geweigd,

om ook niet in een rol te komen waarin je

hun moet gaan verdedelen of hun woordvoerder wordt.

Die artikelen moesten gewoon voor zichzelf spreken.

Ja, artikelen moesten voor zichzelf spreken en dat heeft heel goed gewerkt.

Jullie hebben wel...

Ik wil dit al steeds uitleggen, hè, aan collega's.

We gaan niet toelichten, er komen nieuwe afleveringen,

wat we nog te vertellen hebben, gaan we later vertellen.

En dat werkte heel goed.

Jullie hadden wel gekozen voor samenwerking ook, met een Duits blad.

Ja, even met Sterren, ja.

Waarom was dat? Hoe is dat gegaan?

Nou, dat we nog een extra check wilde hebben.

Laat Albert Eikenaar, der tijds de correspondent van Sterren, die we allemaal goed kenden, een hele leuke en goede schrijver,

laat die nog eens even een check doen, wat klopt het,

wat zij vertellen en wat vertellen ze niet.

En ja, dat was ook een traditie natuurlijk.

Der Spiegel is ooit naar buiten gekomen met het verhaal over de Geet Hofmannsaffaire.

Dus we dachten van, we waren ook een beetje,

dat kan je nu niet meer voorstellen, bang,

dat het verhaal helemaal niet zou landen,

dat het gewoon helemaal genigeerd zou worden.

Ja, achteraf kan je dat niet meer voorstellen,

maar toen we mee bezig waren, hielden we daar wel rekening mee.

En Sterren was een gezaghebberblad van HP-tijd?

Nou, dat zou ik niet zeggen.

Dat zou ik dan ongeveer vergelijkbaar geweest zou zijn.

Toch gewoon op Pinnenweekblad enigszins voorwand te bladen.

Maar als het helemaal in puitland lag,

dan was het natuurlijk moeilijk voor Nederland

om nog te doen alsof er niks aan de hand was.

Maar dat het niet zou landen, bedoel je daarmee

dat mensen er niet grondwaardig over zouden zijn?

Nee, dat het gewoon letterlijk genigeerd zou worden.

Dat het gewoon doodgesweeg zou worden.

Door?

Ja, door de collega's,

door dat iedereen ze denken,

dit nemen we niet serieus, we pakken het niet op.

En dat was natuurlijk ook niet wat Edwin en Magrita wilde.

Die wilde eindelijk hier aandacht voor een verhaal,

zodat het uitgezocht zou worden.

En uiteindelijk ook met succes.

Dus jullie hadden het contact gelegd tussen Ijkenaar, namens Sterren en...

Magrita, ja.

En Sterren publiceerde dan gelijk tijdig?

Twee dagen later of zo.

En maakten zij, drukten zij letterlijk af wat jij had geschreven?

Of maakten zij andere kansen?

Nee, ze hebben eigen verhaal gemaakt.

Ja, maar veel korter, veel korter, veel bondiger.

Korter bondiger, maar ook met andere keuzes erin?

Nee, het was de meeste, hetzelfde verhaal.

Ja, met minder checks.

Dus dat was meer een interview,

terwijl wij natuurlijk wel vrij veel aanvullend materiaal hebben verzameld.

En ook dat ik in de loop van de verhalen heb gebracht.

Eén citaat uit Sterren even, wat jij volgens mij niet letterlijk heb gebruikt.

Tante Tricks, dan ging het over BR Tricks,

dat ringt zeer veel wijn, stond opeens in Sterren.

Nee, daar kies je dan voor om zonder dingen even wat ingetogener te brengen.

Omdat we toch wel in de gaten hadden van ja,

dit gaat genoeg reuring voor oorzaken,

we krijgen genoeg over ons heen krijgen.

Daar hoefde je niet de drankzucht van BR Tricks bij te ontmoeten.

Het was ook duidelijk genoeg wat aandacht genoeg.

Laat maar zeggen, de meende drankzucht van BR Tricks.

Nee, volgens mij, je kon het wel een beetje voorstellen.
Als je in de Koninkhuis, je hebt altijd mensen naast je staan die je glas bijvullen.
Nou, Frans, als grondsojournalist, als je op een brouwer bent,
en je hebt je glas half leeg en dat wordt alweer bijgeschonken,
dan wordt matigheid moeilijk natuurlijk.
Weet je, dat soort verhalen krijgen we dan...
Achteraf bleek er toch veel meer nog te kloppen
dan je misschien aanvankelijk durfde op te schrijven.
Heb je achteraf gedacht, oe, zat ik misschien toch een beetje aan de voorzichtige kant?
Ja, zeker.
Ja, zeker.
Achteraf, en bename die sociale dienst was je,
ik dacht wel, het is dit toch voor haar verhaal.
En toen helemaal bleek dat het echt klopt.
En toen was toch wel een ei openen van,
er is echt iets aan de hand en ik weet nog steeds niet of we alles weten,
maar dit is toch maar mooi naar buiten gekomen.
Dat vergeet niet even goed om soms samen te vatten.
Dat doe ik dan vaak voor vrienden die me nog wel eens naar vragen.
Dat was daar hun sociale dienst weer, de chef van Ettenen was gelicht.
Dat was tegen hem gebruikt, daarna was het ontkend dat het gelicht was.
Het was gedeeld met de vader van Margarita,
een anteloos buitenlander,
iemand die niet eens met de Nederlandse nationaliteit hadden dossier gekregen.
En hij was op het hart gedrongen om daar niet uit dat niet te gebruiken.
En dat had hij wel gedaan.
Dus er was wel een reeks van dingen die hun overkomen waren,
die gewoon niet konden.
En de opdracht voor dit onderzoek kwam rechtstreeks vanaf het Koninklijk Huis.
Vanaf het Hof, zonder tussenkomst van de minister.
Wie had die opdracht nou gegeven?
We weten dat die opdracht waarschijnlijk komt van Felix Rodius.
Dat was derst duizend directeur van het Koninklijk Huis.
Maar in opdracht van wie hij weer dit gedaan heeft,
dat weten we niet.
Het zou kunnen dat het prins benacht was,
het kan ook koningin B triks geweest zijn.
Het is onwaarschijnlijk dat hij dat op eigen initiatief gedaan heeft.
Daar ben je nooit achter gekomen?
Nee, dat is nooit naar buiten gekomen.
Maar je weet het wel?
Nee, ik weet het niet.
Zij moest er zelf ook naar raden.
Het heeft er wel toegeleid dat de dienst van het Koninklijk Huis,

dat de touwtjes daar aan zijn aangehaald,
na deze alhele afverendeste vrijheid,
om dit soort fratse uit te halen, die is daarna beperkt.
Dat is een van de consequenties van jouw serieverhalen.

Ja.

Hadden er nog meer consequenties?

Heb je het Koninklijk Huis op het punt van een omvallige staan?

Nee, dat denk ik niet.

Maar ik denk wel, we hebben later nog meer zaken gehad,
zoals je op een gegeven moment ziet,
dat Willem-Alexander nu geen verantwoordelijkheid meer heeft in de formatie.
Ik denk wel dat dat allemaal toch dingen na effecten,
na effecten geweest zijn,

waar deze afveren ook een beetje aan bijgedragen heeft.

We kunnen eigenlijk dat Koninklijk Huis niet controleren.

We hebben de ministeriele verantwoordelijkheid,
dus we moeten achteraf maar aannemen dat het klopt wat ze vertellen,
maar we kunnen het niet controleren.

En dat vertrouwen, dat die controle niet nodig is,
dat is natuurlijk wel een serieus ondergraven.

Hebben ze jou dat kwalijk genomen?

Ik wil even via jou ooit bereikt van...

Wat een keurt, die fase namens Willem-Alexander.

Nee, dus de familie van Koninklijk Huis via de FD
heeft één, drie een verklaring uitgeladen na een week,
die er opnieuw kan vormen, we herkennen ons niet.

En we houden er heel veel van, Margarita.

Daar kwam het opnieuw en daar hebben ze het bijgelaten.

En had het nog politieke consequenties?

Nou, Balkelende heeft daar toch echt nog wel problemen van ondervonden in de Kamer,
die is daar vervolgens heel hard op aangepakt op deze hele kwestie.

Voor hem persoonlijk is het een verhaal dat hij dus als minister van State,
een soort erebaan, dat hij die lange tijd niet heeft gekregen van Beatrix,
omdat hij deze crisis niet goed gemanaged heeft.

Ik weet niet of je daarop bedoelt, maar in Disney heeft het wel consequenties gehad.

Het belangrijkste is de feite dat het kabinet van de Koningin,
dus de ambtelijke organisatie van het Hof,
dat die minder vrijheid heeft gekregen.

Die staatsrechtelijke strenger aan banden gelegd.

De dag dat het blad, jullie waren heel even bang dat het verhaal niet zou landen.

Maar hapere tijd komt op een gegeven moment uit met het eerste deel van Oranje Bitter.

Binnen één dag was het uitverkocht.

Ja, want er was best wel, dan ligt het om tien uur zorgjes in de winkel,
en dan zaten wij toch een beetje die andere drie afleveringen,

waar we ook al klaar waren. Ja, we hadden alle vier klaar.
Ja, want we moesten dat gewoon met Edwin en Margie de afgekaart hebben.
Dit is de tekst, hier staan we allemaal achter,
want zij moesten natuurlijk niet naar buiten treden zeggen,
want het klopt niet wat hier staat.
Dus die lagen allemaal klaar.
We hadden eigenlijk betrekkelijk een rustige woensdag,
waarin we gewoon zaten te wachten van, wat gaat er gebeuren?
En ik denk dat een vier uur het journaal de aandacht aan me stelen,
en toen, die gehad er op één manier,
en een weesjournaal had het eerst in de gaten,
dat er toch iets bijzonders in hapere tijd stond.
En toen, ja, toen ging het hard.
Hoe heb je die weken beleefd?
Nou, de eerste weken waren toch wel behoorlijk in spanning,
omdat we toch tachten van, goh, blijft dit verhaal overeind.
En na een week begonnen vertrouwen de groeien.
Bijvoorbeeld toen die blunder van een sociale dienst in Amsterdam
groeien dit vertrouwen.
En het ultieme moment van, dat ik echt, ja, nu, nu hebben we,
nu is het duidelijk, was die persconferentie of die van Balkenende,
dat die dat toegaf.
Maar toen waren er toch nog steeds journalisten die
dat onvoldoende in de gaten had.
Dus wij hebben toen wel meteen, na de afloop van die persconferentie,
telefoon gepakt om een paar collega's te bellen.
Het zegt, let wel, wat die gezicht heeft, het gaat er niet omdat
hij boos is op Marita, het gaat er om, dat hij iets toegeeft.
Want eerder in allerlei dingen is, ja.
Ja.
En sommige collega's hadden dat heel goed in de gaten, maar niet uur één.
Denk je nog vaak terug aan dit verhaaltje?
Nou, ik vond het wel leuk dat jullie me bellen.
Laat ik het zo zeggen dat ik nog een keer...
Ja, ik heb het wel herbeleefd door jullie me vroegen,
en dat ik zelf even die stuk heb teruggeleven.
Moet ik wel weer terugdenken in die tijd van wat ongelofelijk
plezier en genoeg hebben we er op een moment aan hebben beleefd.
Toen het helemaal begon te lopen.
We hebben natuurlijk ongelofelijk mooie tijd gehad.
Het was ook een hele leuke redactie, ook haar per de tijd.
Het was heel kleurrijk, met veel leuke mensen.
Dus gewoon geweldige tijd.
Is er iets dat je met de kennis van u zat,

een beetje flauwvraag, maar is er iets dat je met de kennis van u anders had aangepakt destijds?

Achteraf, als je weet dat die dingen kloppen, had je het wat harder opgeschreven.

Als ik het nu opnieuw zou schrijven, zou je het harder opschrijven, want het bleek veel meer te kloppen dan we van tevoren wisten.

Kijk, in de beleving, sommige mensen hebben er nog steeds over het weer een moeilijke persoon geweest.

Dat is dan wel wat je hoort, maar dat is natuurlijk toch niet...

Dat is eigenlijk bijzaker.

Niet relevant.

Je zou zelf kunnen zeggen niet relevant hoog uit, kun je begrijpen waarom dingen lopen zoals ze lopen, maar het is niet de essentie.

Maar zou dingen anders hebben gedaan, ja, ik denk dat ik het nu veel steller zou durven opschrijven dan we toen durven.

Maar goed, waarom dat het slim was, je bent op geen enkele fout betrapt, 4 weken lang, heeft niemand je onderuit kunnen, want vaak zit een fout in een heel kleine hoek, en één fout was genoeg geweest om alles te ondergraven.

Nee, zeker.

Dat klopt helemaal.

Er is niks serieus om juist te gebleken.

Ja, dank je.

Want het verhaal van Margrethe en Edwin, is eigenlijk was opgegeven na de publicatie ook nog lang niet klaar.

Er is nog een rechtszaak tegen de staat geweest.

Ze zijn nog gaan scheiden, toen kwam er nog...

Dat is heel veel nog over te vertellen.

Des tijds, zeiden ze ook al tegen ons, de kans dat dit eindigt in onze echtscheiding, is natuurlijk heel groot.

Want de druk is zo groot op ons huwelijk, en ook financieel zitten we danelijk aan de grond.

Margrethe heeft altijd de vangnet, ze kan altijd terug naar de familie en die zal haar toch weer opnemen in de schoot.

Wat een verschrikkelijke Edwin.

Wat dat varen ze op uit, dat voorspeelden ze toen al, en dat is ook gebeurd.

Maar was het na die vier verhalen voor jou helemaal klaar?

Nou, wel groot en deel.

We hebben toen ook een rechtszaak geweest over de bandjes.

En Edwin de Margrethe daagt ons voor de rechter.

We hadden ook afgesproken

dat we daar geen gebruik meer van zouden maken,

maar we wilde die bandjes wel graag houden

voor het geval dat we nog voor de rechter gedaagd zouden worden

door het Koninklijk Huis of door wie dan ook.

Ja, toen waren we er misschien wel een beetje klaar mee.

Zij wilde de bandjes terug.

Zij wilde die bandjes terug.

En wij hebben toen een compromie voorgesteld.

We liggen die bandjes ergens

waar we er al twee gebruik van kunnen maken.

Nou, heel gedoe en zo.

Wat kwam daar uiteindelijk uit?

Uiteindelijk hebben we zo gelooft bij hun advocaat gelegd.

Hun toenmalige advocaat met de verklaring erbij

dat wij ze konden gebruiken op ieder moment dat we ze nodig hadden.

Als wij voor de rechter gedaagd werden door,

wie dan ook.

En we wilden wel steeds rekening mee.

Dat was onze angst natuurlijk,

dat we voor Smaat voor de rechter gedaagd zouden worden.

Ben je ze nog wel steeggekomen eigenlijk?

Ik hoop dat ik je de vraag zou stellen.

Nou, het ben ik nog een paar keer zo rond rechtszaken tegen gekomen

en dan vroeg ik al,

dan zijn we nog op Speaking Terms

en dan bleek dat meestal niet het geval.

Na die scheiding was wel een hele fijne afsluiting voor mij persoonlijk,

want het was best wel voor mij ook een intensieve tijd.

Na dat ze gescheiden waren,

ben ik Margarita een keer tegen gekomen langs de Amstel

waar ik fietste.

En ik zag een keer, ik fietste daar met mijn vriendin,

ik zag daar die grote hond die zei hebben, Paco.

Zag ik, nee, dat lijkt de hond wel van Margarita.

Ik kijk nog een keer goed en Margarita liep naast die hond.

Dus ik ben gestopt en heb nog vijf of tien minuten met haar staan praten.

En heel ontspannen.

En ik informeerde hoe het met haar ging.

En toen zei ze zoiets van,

ik moet toch terughoudig zijn met wat ik je vertel,

want je blijft een journalist.
Ik zei, dat begrijp ik ook, weet je wat.
Ik hoop dat het goed gaat met je.
Bedankt voor alle vertrouwen, bedankt voor alle verhalen die je verteld hebt
en ik wens je het al het beste.
Nou, dat was in ieder geval een prettige manier van afschrijven te hebben.
En daarna ben ik er nooit meer toevallig tegen gekomen.
Is er ergens in het verhaal nog een los eindje?
Of iemand die je nog wel eens zou willen spreken hierover
of iets waar je nog een keer...
Nou ja, kijk, nee, we zijn vrij diep gegaan.
Kijk, je hoopt natuurlijk ook Bernhard nog een keer iets had willen zeggen.
Maar ach, nee, we zijn heel ver gekomen.
Ja, ja.
Tje, dankjewel.
Graag gedaan.
Dank dat je hier wilde zijn, dat je erover wilde komen vertellen.
Ja, voor ons.
Mooi verhaal.
Hey, voor mensen die het nog eens willen nalezen,
her en der is nog een toek, oranje, bitter te krijgen.
Bijvoorbeeld bij de slechte, voor ons mij.
En dat is echt de moeite waarom dat nog eens na te lezen.
Ja, want de verhalen hebben de tante stijds ze goed doorstaan.
Op qua taal gebruiken.
Nee, meer dan dat.
Het was geen Prutser liedje.
Nee, zeker niet.
Dit was Gonzo.
Mijn naam is Merel Westen.
Ik tegenover me zit in Frans Lomans.
En mocht je nou vragen hebben of ze gastisch.
Meel dan naar Gonzo, hetkortimedia.nl.
Deze podcast vind je op Apple Podcast of Spotify.
En vergeet je vooral niet te abonneren.
Dan weet je wanneer de nieuwe aflevering klaar staat.
Volgende keer weer een goed verhaal.
Tot ziens.